

Arrest

nr. 111 594 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 7 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TAELEMANS, die *loco* advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.2 Op 7 februari 2013 neemt de burgemeester van de stad Mechelen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In fine van de synthesesmemorie vraagt de verzoekende partij “te bevelen dat verwerende partij een verblijfskaart dient af te leveren aan verzoekster”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de aflevering van een verblijfskaart te doen bevelen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* motiveringsplicht.

3.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld: “De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd, met name in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond zich in de wettelijke voorwaarden te bevinden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, daar zij geen van de opgesomde bewijzen heeft voorgelegd. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen van deze bewijzen heeft voorgelegd en zodoende de motivering van de bestreden beslissing niet betwist. Hierbij kan worden opgemerkt dat ook uit het administratief dossier niet blijkt dat deze bewijzen werden voorgelegd. Zij stelt nog dat het een manifest onredelijke beslissing betreft en dat het niet strookt met de redelijkheid om haar de bestreden beslissing toe te kennen, dat er tekortgekomen wordt aan de zorgvuldigheidsplicht en dat er sprake is van onbehoorlijk gedrag van de verwerende partij, maar nergens zet zij precies uiteen op grond waarvan zij meent dat dit alles het geval is. Voor het overige beperkt zij zich tot te stellen dat de verzoekende partij en haar partner reeds langer een duurzame relatie onderhouden, maar dat zij hiermee blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het middel lijkt ongegrond.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 juni 2013 opgenomen grond, verwijst zij naar het middel, met name de schending van artikel 3 van het EVRM en volhardt ze in de middelen van het verzoekschrift. Tevens stelt zij dat de tegenpartij de bestreden beslissing onterecht heeft genomen.

3.3 Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het middel, met name de schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat het door haar aangevoerde middel geenszins de schending van voornoemd artikel 3 betreft. Verder dient te worden vastgesteld dat zij zich ter terechtzitting beperkt tot het volharden in de middelen van het verzoekschrift en tot de loutere stelling dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de Raad overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak doet op basis van de synthesememorie, en dus niet op het verzoekschrift. Verder dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij door louter te volharden in haar middelen, waarbij de Raad opmerkt dat zij in haar synthesememorie slechts één middel naar voren heeft gebracht, in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 25 juni 2013 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Ook met het zonder meer poneren dat de bestreden beslissing onterecht zou genomen zijn, doet de verzoekende partij geenszins afbreuk aan voornoemde beschikking.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 24 juni 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET